

Een Bijbelstudie van Br. Braaksma over:

Het voortgaande herstel van Israël naar het profetische woord in deze tijd zolang de Gemeente nog hier het heilsorgaan is op aarde en in de tijd tussen de opname der Gemeente en de aanvang van het Koninkrijk bij de wederkomt van Jezus Christus met de Zijnen.

DEEL III.

Maar ook hier in Europa stonden de volkeren onder een bepaald gezag en was er nog een bepaalde rust, men hoorde nooit zo zeer van revoluties, want men accepteerde gewoon, zoals het was. Maar wij zien reeds, dat er een tijd komt, dat de volkeren in opstand beginnen te komen, en dan is ook de tijd gekomen, dat de vier paarden losgelaten worden en uit zullen gaan, wat in Openbaring 6 beschreven wordt. En dat de volkerenwereld al kookt, dat zien wij toch reeds om ons heen gebeuren. In alle landen werkt de revolutiegeest, en zijn er opstanden in de steden van studenten, van arbeiders, ambtenaren, onderwijzers, enz. Dit gebeurt niet in een bepaald werelddeel, maar over de hele wereld. En daarom weten wij, dat binnen korte tijd de vier ruiterspaarden uitgezonden zullen worden door de Here Jezus Christus. En dan gaat ook het geestelijk herstel van Israël aanbreken. Wanneer gaan nu deze vier ruiterspaarden uit? Als de Here Jezus als het Lam, de eerste vier zegels openbreekt, zoals wij dat in Openbaring 6 lezen. Maar dat zal Hij niet eerder doen, dan nadat de ware Bruidsgemeente van de aarde weggenomen is. Ook Daniël zag reeds die boekrol, die verzegeld moest worden tot de eindtijd (Daniël 12 vers 4 en 9. In Openb. 4 wordt de Gemeente weggenomen en direct daarop komen de gerichten en oordelen van God in volle omvang over deze wereld. En die beginnen bij het verbreken van de eerste vier zegels en bij elk zegel zendt de Here Jezus als het Lam een ruiterspaard uit, welk onderwerp wij behandeld hebben in de uitgegeven Bijbelstudies over de Openbaring.

Maar als die vier zegels opengebroken en die vier paarden er uit gemarcheerd zijn, dan zien wij onder het vijfde zegel iets bijzonders, waar het nu juist om gaat, en waarvan wij het verband goed moeten zien. In Zach. 1 vers 11 b lezen wij over die ruiterspaarden: "Wij hebben de aarde doorkruist en zie, de gehele aarde verkeert nog in volkomen rust." En in vers 12 neemt de Engel des Heren het woord: "Here der heerscharen, hoe lang nog?" En onder het vijfde zegel in Openb. 6 vers 9 en 10 a vinden wij dezelfde woorden: "En toen Hij (het Lam) het vijfde zegel opende, zag ik onder het altaar de zielen van hen, die geslacht waren om het woord van God en om het getuigenis, dat zij hadden. En zij riepen met luider stem en zeiden: Tot hoe lang?" Wie zijn deze zielen? Het zijn martelaren, want zij zijn geslacht om het Woord van God en om het getuigenis, dat zij hadden. Maar daar is geen één martelaar bij van de Nieuw-Testamentische Gemeente, want die zijn reeds opgestaan van tussen de doden uit en met de overgebleven levenden in een verheerlijkt opstandingslichaam verenigd bij de Here Jezus in de hemelen. Dat zij niet van de Nieuw Testamentische Gemeente zijn, dat komt ook duidelijk uit in wat wij lezen: "En toen Hij het vijfde zegel opende, zag ik onder het altaar." De Gemeente heeft geen altaar, maar vergadert rondom de tafel des Heren, terwijl Israël altijd vergadert om het altaar en nooit anders. Want God sloot immers het verbond met Israël bij het altaar, en Jezus sloot het Nieuwe Verbond met Zijn Gemeente aan Zijn tafel. Met het altaar wordt hier bedoeld, het altaar in de voorhof van de tempel. En nu werd het bloed der offerdieren uitgestort onder het altaar. En daar de ziel in het bloed is, waren daar de zielen van hen, die geslacht waren onder het altaar. Zo geloofden de

Israëlieten het ook. Onder het altaar in de tempel te Jeruzalem was een grote grot, waar al dat bloed van die slachtoffers inliep.

Elke ware vernieuwing en opwekking in de Gemeente begint altijd bij de tafel des Heren, en elke reformatie en herstel in Israël begon altijd bij het altaar, dat eerst gereinigd moest worden.

En daar in Zach.1 vers 12 de Engel des Heren vroeg om dat waarachtig herstel te doen komen, werden hem die vier paarden getoond, die machten die van de Heer uitgaan. Maar zo lang de volkerenwereld in een valse vrede en rust verkeert, zal dat niet kunnen plaats vinden, en daarom roepen zij: "Hoe lang, o Here, duurt het dan!" Nu staan die vier paarden nog gebonden, omdat de ware Gemeente nog hier is. Maar zodra als de Gemeente opgenomen zal zijn bij de Heer, dan begint het oordeel Gods en dan neemt de Here Jezus die boekrol en scheurt Hij de vier eerste zegels na elkaar open en gaan deze ruitpaarden van de Here uit over de aarde. En dan volgt het openen van het vijfde zegel en zien wij onder het altaar de zielen van hen, die geslacht waren om het Woord van God, en om het getuigenis, dat zij hadden. Het zijn bloedgetuigen, martelaren, d.w.z. die met hun bloed het getuigenis moeten bevestigen. Maar welk getuigenis hadden zij?

Als wij het boek de Openbaring doorlezen, dan zien wij, dat er enige malen gesproken wordt van gelovigen, die een getuigenis hadden; maar altijd staat er dan bij: "die het getuigenis van Jezus hadden". (o.a. Openbaring. 1 vers 9). Maar alleen op deze plaats staat dat niet, want zij hadden een ander getuigenis. Het getuigenis van de vrome Jood, die gelooft in de wet en de profeten, en in de komst van zijn Messias, die zij nog steeds niet zien in Jezus. Er staat wel: " Zij zijn geslacht om het Woord van God." Daarin zijn zij met ons gelijk, want zij belijden het Woord van God en hebben het getuigenis van de beloften Gods, die God gegeven heeft aan Abram, Izaäk en Jakob . Niet elke Jood, die een gewelddadige dood sterft, is een getuige, maar alleen die Jood, die getrouw vasthoudt aan de wet en de profeten en aan Gods beloften en daarvoor zijn leven geeft. Zo zien wij, hoe in die tijd God begint met de getrouwe Joden, die om dit getuigenis de marteldood gestorven zijn en die voor Hem zeer kostbaar zijn.

En nu zien wij, dat zij een bijzondere positie hebben, want zij kennen Jezus tijdens hun aardse leven niet, en daarom roepen zij: "En zij riepen met luider stem en zeiden: "Tot hoelang, o heilige en waarachtige Heerser. Dit is een typisch Joodse uitdrukking, want zij noemen God niet "Vader", maar "Heerser". Maar wij noemen God wel Vader, en spreken Hem nooit aan met "Heerser".

Ook is het een typisch Joodse bede, dat zij roepen: "Tot hoe lang" wat in het Oude Testament en vooral in de psalmen veel voorkomt.

Dat is ook te begrijpen, want God heeft hun al bij Abraham het beloofd en zij hebben het nog niet. Vierduizend jaar van vervolging, verdrukking en smaad zijn voorbijgegaan en daarom roepen zij. "Tot hoe lang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wrekt Gij ons, bloed niet aan hen, die op de aarde wonen?" Geen waarachtig Christen zou ooit zo'n gebed uitspreken, dat om wraak roept. Want wij zijn immers het heilsorgaan, dat Gods genade en liefde moet openbaren, en daarom mogen wij niet om wraak bidden. Maar de Jood is een ander orgaan, die Gods recht en gerechtigheid moet handhaven hier op aarde.

Maar die zielen zijn niet vervuld van een zucht naar wraakneming, maar een Jood, die naar de wet leeft, weet, dat hij moet bidden, opdat Gods recht geschiedt. Hij moet de wet Gods handhaven, maar bij ons geldt de genade Gods en daarom mogen wij niet om wraak over onze vijanden roepen, maar voor hen gaan bidden. De Joden echter houden vast aan het recht van God, opdat dat recht weer hersteld wordt en

dat God weer gaat heersen op deze aarde, waar zoveel onrecht geschiedt. Daarom roepen zij: "Hoe lang nog?" En dat is een roep naar het hart van God. Want als de Gemeente opgenomen is, dan zal God recht gaan verschaffen.

Deze martelaren willen zichzelf niet wreken, maar zij vragen of de Heer dat wil doen, zoals het ook geschreven staat: "Aan Mij is de wrake, Ik zal het vergelden." (Deut. 32 vers 35).

En nu is de betekenis van het woord zich "wreken" niet dat, wat wij dikwijls denken, om onze woede te koelen op een vijand, maar veel meer betekent Gods wraak, dat God recht zal gaan doen aan hen, die op de aarde wonen, die dus het recht vertreden en verkrachten. En dat is heel wat anders! En, verder staat er: "En aan elk hunner werd een wit gewaad gegeven". Zij hadden dus nog niet het kleed der rechtvaardigmaking, want zij hadden het geloof in de Here Jezus nog niet. Maar nu gaat God Zich tot hen wenden, en doordat zij getrouw waren in dat, wat zij hadden, wordt vanzelf aan hun openbaar, dat Jezus Christus ook hun Verlosser is. Dat kan niet uitblijven En daarom krijgen zij ook dan pas het kleed der rechtvaardigmaking, wat wij hier al hebben door het geloof. Maar er staat ook: "en hun werd gezegd, dat zij nog een korten tijd moesten rusten." En dit betekent, dat zij dus nog niet het opstandingslichaam krijgen. Daarom zien wij, dat deze martelaren niet bij de Gemeente zijn, want zij mogen nu door genade al het kleed der rechtvaardigmaking hebben, en als Openbaring 6 aanbreekt, dan heeft de Gemeente ook al het opstandingslichaam. Zij behoren dus tot een andere categorie. "En hun werd gezegd, dat zij nog een korten tijd moesten rusten." En dat zijn de laatste jaren onder de antichrist. Zij krijgen dus hun opstandingslichaam niet eerder dan voordat Jezus met de zijnen terugkeert op aarde bij de aanvang van het Duizendjarig Rijk. Want wij gaan direct dit Rijk in, en zo zien wij weer, dat zij niet tot de Bruidsgemeente behoren, want die heeft een hemels erfdeel, en een hemelse taak, terwijl de Joden een aardse taak krijgen in dat Koninkrijk Gods. Het vervolg van vers 11 zegt: "dat zij nog een korte tijd moeten rusten, totdat ook het getal vol zou zijn van hun mededienstknechten en hun broeders, die gedood zouden worden evenals zij." M. a. w. dat er in die korte tijd nog vele Joden, maar ook proselieten uit de heidenen, de marteldood zullen sterven en dat ook dezen tegelijk met hen het opstandingslichaam zullen ontvangen. Daarom staat er ook: "hun mededienstknechten en hun broeders." Hier zien wij dus, dat God al een wonderbaar geestelijk begin maakt met de Joden. Wij gaan nog even terug naar Zacharia, want daar vinden wij het tweede gezicht van Zacharia beschreven in Zach. 1 vers 18 en 19: "En ik sloeg mijn ogen op en ik zag toe, en zie, vier horens. Toen vroeg ik den engel, die met mij sprak: Wat betekent dit? Hij zeide daarop tot mij: Dit zijn de horens, die Juda, Israël en Jeruzalem verstrooid hebben." Hier zien wij weer die vier wereldmachten, die ook Daniël moest zien: het Babylonische, het Medo-Perzische, het Griekse en het Romeinse rijk. Deze vier wereldmachten zijn de vier horens, die aan het eind als het herstelde Romeinse beest, weer grote Jodenvervolgingen zullen ontketenen. En vers 20 en 21 gaan verder met: "Vervolgens deed de Here mij vier smeden zien. Toen vroeg ik: Wat komen dezen doen? En hij zeide: Dat waren dus de horens, die Juda zo verstrooid hebben, dat niemand zijn hoofd kon opheffen, maar zij zijn gekomen om hen te verschrikken, om neer te slaan de horens van de volken, die hun horen hebben verheven tegen het land Juda, om het te verstrooien." Wij zien dus, dat ook hier weer wordt bevestigd, dat de Jodenvervolgingen, en dus ook het doden der martelaren, door blijven gaan onder deze vier wereldmachten tot het einde toe; ook onder de tien tenen en dan nog het ergste. En daarom geloof ik ook, dat wij hier te doen hebben vooral met martelaren van de laatste tijd. Die vier smeden zijn vier

machten, die God zendt en dat zijn waarschijnlijk die vier paarden, die deze volkerenwereld neerwerpt. Er zullen dus vreselijke dingen gaan komen! Maar wonderlijk is het, wat Zacharia moet profeteren in hoofdstuk 2, want het gaat om de tijdsaanduiding voor het geestelijk herstel van Israël. Houdt dat goed vast

Wij lezen vanaf vers 6: "Op, op! Vlucht uit het Noorderland! luidt het woord des Heren, want naar de vier windstreken des hemels heb Ik u uiteengedreven, luidt het woord des Heren. " Wij zien dus het verstrooide Israël, dat naar de vier windrichtingen verdreven is geweest, en dat vooral uit het Noorderland moet gaan vluchten. Wat betekent dat? Het Noorderland is het land ten Noorden van Israël en dat kan niet anders dan Rusland zijn, waar de benauwdheid het grootst is. Dit is dus een oproep om terug te keren, want vers 7 zegt: "Op, redt u naar Sion, gij die woont bij de dochter van Babel. Want, zo zegt de Here der heerscharen." Hier is een gedeelte weggelaten, want in later gevonden handschriften en ook in de Joodse Bijbel staat het zo: "Want zo zegt de Here der heerscharen, na de verdrukking, die komt, en wel het laatste onder Babel. Het laatste rijk van de antichrist is immers het grote Babylon. Dan zal de grootste verdrukking van Israël plaats vinden. En nu wordt dus gezegd, dat na de verdrukking de uiteindelijke verlossing voor Israël aanbreekt. Laten wij nog eens vers 8 lezen: "Want, zo zegt de Here der heerscharen, wiens heerlijkheid mij gezonden heeft." Men heeft met deze tekst geen raad geweten; want weet u, wat er eigenlijk staat: "Hij die mij tot de volkeren, de heidenen, gezonden heeft." Wie is die mij? Dat is Jezus Christus.

Toen Israël zijn Messias verworpen had, heeft God de Vader Hem gezonden naar de volkeren, de heidenen. En dat wordt hier bedoeld: "Hij, (dat is God de Vader), die Mij (Jezus Christus) tot de volken, de heidenen zond, die u (Israël) hebben uitgeplunderd." God zond Zijn Zoon naar de heidenen, en uit dankbaarheid hebben de heidenen de Israëlieten geplunderd en tot bloedens toe gemarteld! En wat gaat er dan gebeuren?

Nu moet u lezen, wat een wonderbaar gedeelte van de profetie dit is: "Hij, die Mij tot de volken, de heidenen zond, die u hebben uitgeplunderd- want wie u aanraakt, raakt Zijn oogappel aan." En wij weten, dat de oogappel het gevoeligste plekje is. Daarom, een ieder, die aan Jodenvervolgning doet of de Joden haat, steekt God in het oog. Weet u dat? Daar mogen alle Christenen wel eens goed over nadenken! Wij gaan nu lezen vers 8 en 9 en dan is het eigenlijk zo: "Want, zo zegt de Here der heerscharen (na de verdrukking), Hij, die Mij tot de heidenen zond, die u hebben uitgeplunderd- want wie u aanraakt, raakt zijn oogappel aan-: voorwaar, zie, Ik (dat is Jezus Christus dus) beweeg mijn hand tegen hen, en zij zullen hun knechten ten buit worden." Ziet u niet, dat dat vandaag al begint? Wat betekent dat? Dat de volkeren slaven worden van hun geringe dienstknechten, van het gewone volk. Gebeurt dat nu al niet?

Kijkt u maar naar Amsterdam! Wie is daar eigenlijk de baas? De straatjeugd, het geringe volk, dat dicteert, hoe de politie moet zijn; en als de commissaris niet goed is: weg met hem! Zij moeten ons aanvaarden en niet in de gevangenis gooien, zeggen zij. Zij worden hun geringe knechten ten buit en dat is van de Here. De studenten eisen meer loon en zeggen, hoe de professoren moeten zijn, en anders er uit! Zij willen geen examens meer, omdat zij zeggen, dat zij niet meer behoeven te studeren, en eisen mooie woningen. Zo worden de professoren hun ten buit. En dat laat de Here Jezus toe, zoals het hier staat; omdat zij het heil niet aanvaard hebben. Ziet u nu in welke tijd wij leven en waar het naar toe gaat? Dan lezen wij verder: "Dan zult gij (dat is Israël) weten, dat de Here der heerscharen Mij gezonden heeft." Maar

Israël weet het nog steeds niet, dat Jezus de Gezondene is. Maar zij zullen het dan gaan zien.

En dan lezen wij in vers 10 van Zacharia 2: "Jubel en verheug u, gij dochter van Sion Want zie, Ik kom in uw midden wonen." En dat is de wederkomst voor Israël, als Jezus met de Gemeente vertrokken is vanuit de heidenwereld. In de tijd van de gemeente van Laodicea horen wij dat al: "Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. " Daar staat Hij dus al buiten die gemeente, en vertrekt straks helemaal uit de heidenen, en gaat dan terug naar Israël. Zo hebben wij het al gelezen in Rom. 11, waar staat, dat de heidenen afgekapt worden en Israël weer ingeënt wordt.

En in vers 11 staat: "en vele volken zullen te dien dage gemeenschap zoeken met den Here en zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal in uw midden wonen. Dan zult gij weten, dat de Here der heerscharen Mij tot u gezonden heeft. " Dat betekent, dat Israël dan weer het heilsorgaan gaat worden, want tot twee maal toe zegt de Heer dit in deze teksten. Nu weten zij het nog niet, maar dan zullen zij het weten. Wij zien hier dus, hoe nauwkeurig het profetisch woord is en hoe het zijn vervulling gaat krijgen. In Zach. 1 vers 14 lezen wij' nog: "Vervolgens zeide tot mij de engel, die met mij sprak: Predik: zo zegt de Here der heerscharen: Ik ben voor Jeruzalem en voor Sion in groten ijver ontbrand. Ik ben zeer toornig op de overmoedige volken." Ziet u, dat God Zijn liefde weer volledig gaat geven aan Israël? En in vers 17 staat: "Predik verder: zo zegt de Here der heerscharen: Wederom zullen mijn steden overvloeien van het goede." Die steden zijn dus niet van de Arabieren, want zij zijn zelfs niet van Israël, maar van God, en Hij geeft ze aan Zijn volk. En vers 17 zegt verder: nóg zal de Here Sion troosten, Jeruzalem nóg verkiezen."

Nu gaan wij weer verder met het geestelijk herstel van Israël. God begint dus eerst met dié Joden te gedenken, als Hij terugkeert naar Israël, die in al die tijd van de diaspora toch vasthielden aan de wet en de profeten. De Joden hebben heel veel geleden en velen zijn gedood, maar niet allen zijn martelaren, want deze zijn gedood om het Woord van God, en omdat zij vasthielden aan het Oude Verbond. Daarom zien wij ook, dat men daar onder een andere bedeling is gekomen, want aan elk hunner werd een wit gewaad gegeven, wat bijzonder typerend is, omdat elke gelovige, die nu tot geloof in Christus is gekomen, het witte gewaad al heeft. Dat is het kleed der rechtvaardigmaking, want er staat geschreven: "Hij heeft ons bekleed met de klederen der gerechtigheid." Maar deze Israëlieten moeten het nog krijgen en krijgen het dán, want dán wordt aan hun geopenbaard de weg der rechtvaardigmaking, doordat het dan dat vijfde zegel opent, en zij dus een blik krijgen op het Lam, dat geslacht is. En zó komen dus deze zielen onder het altaar tot het geloof in Jezus. Zij hadden wel het Oudtestamentische geloof, maar wisten niet, dat Jezus de Verlosser was, en nu gaan hun ogen open. En daarom wordt aan elk hunner een wit gewaad gegeven. Maar dat is niet het opstandingslichaam, maar het gewaad van de rechtvaardigmaking.

Ook zien wij dus, dat wij hier met een heel aparte groep te doen hebben; want de martelaren van het Nieuwe Testament zijn allen in het Paradijs. Maar deze martelaren onder het altaar moeten nog een korte tijd wachten, totdat het getal vol zal zijn van hun mededienstknechten en broeders, die ook gedood zullen worden. En dat zijn dus die Joden, die in de tijd der grote verdrukking nog als martelaren sterven. En dan krijgen zij pas het opstandingslichaam, als Jezus met de Zijnen terugkomt op aarde om Zijn Koninkrijk, het Duizendjarig Rijk op te richten. Als Jezus met Zijn Gemeente in heerlijkheid terugkeert op de aarde, wat beschreven is in Openb. 19, dan is de Bruiloft des Lams al geweest en is de Gemeente Zijn Vrouw geworden, en dan neemt Christus met de Gemeente ook de tronen van deze wereld

in bezit. En dit vinden wij in Openb. 20 vers 4 bij de aanvang van het Duizendjarig Rijk: "En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop (dat is dus Christus met de hemelse heiligen, de Gemeente) en het oordeel werd hun gegeven (weet u niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen (1 Cor. 6 vers 2)); en ik zag de zielen van hen, die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het woord van God, (Hier zien wij dus de zielen, der martelaren, die hebben moeten wachten én die zielen, die nog daarna gekomen zijn. Nu weten wij meteen, dat in de tijd van de grote verdrukking, de onthoofding weer zal plaats vinden), en die noch het beest noch zijn beeld hadden aanbeden (het beest is immers de antichrist, die ook dat beeld opricht, dat hebben zij niet aanbeden, daarom zijn zij als martelaren gevallen) en die het merkteken niet op hun voorhoofd en op hun hand ontvangen hadden; en zij werden weder levend en heersten als koningen met Christus, duizend jaren lang."

Sommigen hebben er moeite mee om te zien, dat niet allen hetzelfde opstandingslichaam krijgen. De Bruidsgemeente krijgt een verheerlijkt opstandingslichaam, wat nooit sterven kan. Maar al krijgen ook die martelaren een verheerlijkt opstandingslichaam, wat ook nooit sterven kan, toch blijft er altijd een onderscheid tussen de Gemeente en hen, een onderscheid in heerlijkheid. Het is van allen wel een heerlijk opstandingslichaam, dat niet sterven kan, geen ziekte meer kan krijgen en, niet meer vatbaar is voor verderf, voor ouderdom en de gebreken daarvan; hierin zijn zij gelijk. Alleen de Gemeente heeft een verheerlijkt lichaam, dat aan Christus gelijk is, als koningen en priesters; en zij hebben het als aardse koningen, want zij behoren niet bij de Gemeente, omdat er een onderscheid in rangorde blijft. Dat is ook wel goed, want het komende Rijk Gods is zeer groot, en daar krijgt iedereen zijn plaats in, maar iedereen kan niet erfgenaam van God zijn met Christus; daarom is de Gemeente zo'n bijzonder genadeorgaan. Zalig die daar bij horen! Wel behoren allen bij de eerste opstanding; maar de tweede opstanding is een opstanding ten verderve.

De eerste Opstanding vindt in vele fasen plaats: de eerste fase is, dat Christus is opgestaan, en Hij heeft al enkelen medegenomen, wat wij vinden in Matth. 27 vers 52 en 53. Daarna komt de tweede fase met de opstanding van de Gemeente, en wel eerst van hen, die ontslapen zijn en dan van ons, die nog in leven zijn en met het opstandingslichaam overkleed worden. Dit is dus de grootste en de heerlijkste opstanding. En daarna zien wij als derde fase in Openb. 11 vers 11 en 12, dat die twee getuigen, die gedood waren na drie en een halve dag weer levend en opgenomen werden in de hemel. Ook deze opstanding is weer van een andere klasse, waar wij later op terugkomen. Maar ook die 144000 verzegelden uit de twaalf stammen Israëls krijgen een opstandingslichaam, ook een verheerlijk lichaam, maar weer Van een andere klasse, toch behoren zij allemaal bij de eerste opstanding. Zij zijn bijzonder bij het Lam toegevoegd. Tenslotte krijgen allen, die behouden worden, een opstandingslichaam. Want aan het einde van het Duizendjarig Rijk worden de elementen ontbonden en gaat deze aarde door het vuur, en versmelt in dat atoomvuur. Dan komen dus alleen diegenen, die een opstandingslichaam hebben gekregen op de nieuwe aarde; maar er blijft onderscheid tussen de verschillende klassen. Zo zijn er in de hemel heel veel engelen, maar zij hebben niet allemaal hetzelfde lichaam. Er zijn troonengelen, die, als zij nu in ons midden zouden verschijnen, wij allen als dood neer zouden vallen; zo is hun glans, en dezen staan steeds voor God. De cherubs, die ook om de troon geschaard staan, hebben weer een heel ander lichaam, want zij worden beschreven met vele vleugels. Zo zijn er vele soorten engelen met verschillende heerlijkheid.

Nu gaan wij weer terug naar de verschillende zegels in Openb. 6. Het vijfde zegel hebben wij nu gehad, en onder het zesde zegel komt een ontzettende aardbeving. Maar vóór dat het Lam het zevende zegel opent, zien wij iets bijzonders gebeuren tussen het zesde en zevende zegel in, wat wij vinden in Openb. 7 vers 18: "Daarna zag ik vier engelen staan aan de vier hoeken der aarde, die de vier winden der aarde vasthielden, opdat er geen wind zou waaien over de aarde, of over de zee, of over enige boom. En ik zag een anderen engel opkomen van den opgang der zon, hebbende het zegel van den levenden God; en hij riep met luider stem tot de vier engelen, aan wie gegeven was aan de aarde en de zee schade toe te brengen, en hij zeide: Breng geen schade toe aan de aarde, noch aan de zee, noch aan de bomen, voordat wij de knechten van onzen God aan hun voorhoofd, verzegeld hebben. En ik hoorde het getal van hen, die verzegeld waren: honderd vier en veertig duizend waren verzegeld uit alle stammen der kinderen Israëls." En dan vindt men daar een opsomming van twaalf maal twaalf duizend uit de stammen Israëls. Hiermee komen wij bij een heel bijzonder punt. Wij weten dat het Lam de zes zegels opengebrouwen heeft en dat onder die zegels reeds de eerste gerichten van God over deze wereld kwamen. De Gemeente is dan immers al weggenomen, want zolang de Gemeente niet weggenomen is, kunnen de gerichten Gods niet komen. Maar nu begint het Lam, Christus, met de gerichtstijd. Onder de eerste zegels zagen wij al gerichten. Maar als het Lam het zevende zegel gaat verbreken, dan zullen er zulke ontzettende Godsgerichten over de aarde gaan komen, die zo catastrofaal en van zo'n bijzonder karakter zullen zijn, dat het nodig is, dat God eerst de dienstknechten, die Hij dan nog op aarde heeft, en dat zijn Israëlieten, bijzonder laat verzegelen met het zegel van de levende God.

De eerste gerichten onder de eerste zes zegels zijn gerichten, die op het natuurlijke vlak liggen. Maar met het openen van het zevende zegel (Openb. 8) komen de zeven bazuinengelen te voorschijn. Dan laat God, die een rechtvaardig God is, de hel los over de aarde. De mensen hebben al die tijd de duivel en zijn engelen, de demonen, aangebeden, de machten van de onderwereld. En nu zegt God: "dan zult gij weten, wie gij aanbidt, en dan zullen de mensen aan den lijve dat ondervinden. Het zal ontzettend zijn, wat er dan gaat gebeuren, en wat er dan losbreekt over deze aarde. En voordat dit ontzettende gericht losbreekt, laat God Zijn getrouwe dienstknechten in Israël verzegelen.

Vóórdat de Heer Israël, als heilsorgaan, op een zijspoor zette, omdat zij Jezus verworpen hadden had de Heer al in het verborgen a. h. w. in die drie en een half jaar, twaalf apostelen en honderd twintig discipelen klaargemaakt. Zij wisten dat zelf niet, want zij geloofden, dat Jezus in Israël het Koninkrijk zou komen oprichten. Maar het werd hun pas geopenbaard na het kruis, dat, wanneer Israël als heilsorgaan na het kruis hier weer zou functioneren, zij het fundament zouden zijn, de pioniers, waardoor het nieuwe heilsorgaan, de Gemeente door hen kon komen. Want de Gemeente is immers gebouwd op de leer der twaalf apostelen; en die honderd twintig (10 maal 12) in de opperkamer waren dus ook een fundamenteel orgaan, dat altijd in het getal twaalf uitgedrukt wordt.

Toen God in het verleden met Israël begon, waren er twaalf aartsvaders, die God klaargemaakt had uit de drie voornaamste aartsvaders: Abraham, Izaäk en Jacob, waaruit de twaalf stammen voortkwamen.

En vóórdat Israël dus tijdelijk op een zijspoor werd gezet na het kruis, roept Jezus twaalf apostelen en tien maal twaalf discipelen in de opperkamer, die het nieuwe fundament werden van de Nieuw Testamentische Gemeente. En zo werden zij op de Pinksterdag bijzonder vervuld en gedoopt in de Heilige Geest om dat werk te kunnen

doen. Zo zal de Here Jezus aan het eind van deze genadebedeling, in de tijd dus vlak vóór dat de Heer komt om Zijn Gemeente weg te halen, in het verborgen in Israël werken om er honderd vier en veertig duizend Joden als Zijn dienstknechten klaar te maken, die straks het fundamentele orgaan zullen worden voor de bedeling, die dan gaat komen, n. l. het Koninkrijk Gods op aarde, het Duizendjarig Rijk. En dat is dus twaalf maal twaalf duizend. En zo zien wij, dat het steeds heerlijker wordt. Zij zijn dus een wonderbaar orgaan, dat God klaar maakt. En ik geloof, dat de Heer dat in deze tijd doet ook doormiddel van de Gemeente, die hier nog is, n. l. door die bidders, die bijzonder voor Israël bidden en het getuigenis onder Israël verkondigen. En dan zien wij ook, dat niet alle Joden tot geloof komen, maar de Heer werkt in het verborgen het zó uit, dat, als de Gemeente weggenomen is, er honderd vier en veertig duizend Joden klaar staan, die tot het waarachtige geloof komen. Maar zij worden nog niet direct verzegeld, na dat de Gemeente weggenomen is en de eerste zegels opengaan. Want dan is dat nog niet direct nodig, omdat dan de natuurlijke oordelen over de aarde gaan, wat precies hetzelfde is als in het verleden, toen God het Joodse volk ging verlossen Uit de slavernij van Egypte. Wij weten, dat die verlossing kwam door tien gerichten of plagen, die in heftigheid toenamen. Maar de Heer bewaarde onder die gerichten in Egypte de Joden. Er was b. v. duisternis in heel Egypte, maar in de woningen van de Israëlieten was het licht. God bewaarde hen dus in die eerste negen gerichten op een bijzondere, maar natuurlijke wijze. Bij het tiende gericht echter, laat God de verderfengel los om elk huisgezin te slaan. Het is dus een geestelijke macht, die dan over Egypte losgelaten wordt. Maar vóór dat die losgelaten werd, moesten de gelovige Israëlieten eerst een teken aanbrengen, opdat zij voor die verderfengel bewaard kon worden. Zij moesten n.l. het lam slachten en het bloed aan de zij posten en aan de bovendorpel aanbrengen; en overal, waar dat bloed aangebracht was, ging de verderfengel voorbij, en elk huis, waar het bloed niet aangebracht was, ook zelfs bij de Joden, kwam hij binnen. En als er Egyptenaren waren, die dat teken aangebracht hadden, daar ging de verderfengel niet naar binnen. En zo worden die honderd vier en veertig duizend Joden in de eerste zes gerichten op natuurlijke wijze door God bewaard. Maar als het zevende zegel opengebroken wordt, dan laat God de helmachten los, zoals in Egypte de verderfengel, en dan worden zij eerst verzegeld met het zegel van de levende God, opdat zij onaantastbaar zullen zijn voor deze helle machten. Want wat in Egypte gebeurde in het verleden, is eigenlijk een voortype van wat aan het einde gaat gebeuren. In het verleden was Israël slaaf in Egypte, d. w. z. onder een heidense macht. En nu, aan het eind gaat God Israël verlossen uit de volkerenwereld, om die volkerenwereld te richten, zoals Hij tóen Egypte richtte. En in Egypte werden niet alleen de Egyptenaren gericht, maar ook was het een gericht over hun afgoden, en zo zal God ook de afgoden van deze tijd richten.

En zo zien wij dus, hoe deze honderd vier en veertig duizend het bijzondere fundamentele aardse nieuwe orgaan gaan worden, dat door Jezus gebruikt zal worden om Israël straks in de tijd der benauwdheid toe te bereiden voor Jezus komst hier op aarde, doordat in hen het grote verlangen gaat leven naar hun Messias als hun Verlosser.

Als wij lezen in Openb. 7 vers 3: "voordat wij de knechten van onzen God aan hun voorhoofd verzegeld hebben", dan betekent dat niet, dat zij een direct zichtbaar stempel op hun voorhoofd krijgen. Maar het zegel van de levende God wil zeggen: dat God hen op een bijzondere wijze doopt en vervult met Zijn Heilige Geest, zodat God de Vader en God de Zoon in hen is, en zij zo onaantastbaar worden. En hiermede gaat dan in volle eindvervulling, wat voor de Gemeente een voorvervulling

was, van wat staat in Joël 2 vers 28 - 32: "Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft, en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; enz. . " En dit wordt geprofeteerd voor Israël. En daarmee zal gepaard gaan in vers 30 en 31: "Ik zal wonderen geven in den hemel en op de aarde, bloed en vuur en rookzuilen. De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed." Welnu, onder het zesde zegel lezen wij, dat dit dán gaat gebeuren. Maar wat staat er in Hand. 2 vers 17 en 18: "En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen: ja, zelfs op mijn dienstknechten en mijn dienstmaagden zal Ik in die dagen van mijn Geest uitstorten." Daar wordt ook bij aangehaald, dat de zon dan verduisterd zal worden, wat nog nooit gebeurd is, maar dat dan plaats gaat vinden. En toen werd de Heilige Geest in Zijn volheid op de Pinksterdag op de Gemeente uitgestort en zal die volheid met de Gemeente weer weggenomen worden, Maar dán zal God opnieuw de Geest uitstorten op die honderd vier en veertig duizend. Alleen ben ik ervan overtuigd, dat zij door Gods Geest met dié gaven en dié krachten zullen aangegaan worden, die voor dié komende bedeling nodig zijn. En dat is een onderscheid! Aller eerst zullen zij aangedaan worden met oordeelskracht, gerichtskracht om de goddelozen te weerstaan, want het recht moet geschieden. En dat is heel wat anders, want in de Gemeente kwam de Geest der genade, maar dan zal de Geest van oordeel en gericht gaan komen op hen, die Gods dienstknechten zullen zijn, de wegbereiders voor de komende bedeling. Wij willen eerst nog stil staan bij Openb. 7 vers 3, waar staat: "voordat wij de knechten van onzen God aan hun voorhoofd verzegeld hebben." En voor knechten staat in de grondtekst het woord "douloi", en dat betekent letterlijk "lijfeigenen van God!" d.w.z. dat zij geheel God en de Here Jezus toebehoren. Dat woord wordt alleen gebruikt voor bijzondere door God gezonden en gezalfde dienstknechten, die volledig Zijn wil doen, omdat zij zich geheel aan Hem hebben overgegeven, zoals de apostelen, die als bijzonder gezalfde dienstknechten van God, in de volmacht van God handelden. En zo zullen ook deze honderd vier en veertig duizend op een bijzondere wijze vervuld worden met de Geest van God, en zullen zij in een grote volmacht staan, zodat de helse machten hun niets kunnen doen.

Ook is het wonderbaar, wat in dat vers 2 nog staat: "En ik zag een andere engel opkomen van den opgang der zon, hebbende het zegel van den levenden God." De opgang der zon wil zeggen, waar de nieuwe dag gaat aanbreken. Als de Gemeente weggenomen zal zijn, dan is de dag des Heils ten einde, en komt er een vreselijke nacht op aarde, de nacht van de gerichten. Maar midden in die nacht, na het zesde zegel, zien wij, hoe er een engel opkomt van de opgang der zon, en dat wil zeggen, dat in die nacht de nieuwe dageraad al langzaam door gaat breken van de komende bedeling, waarin Jezus Christus als de "Zonne der Gerechtigheid" hier zal gaan heersen. En dat is de Dag des Heren, het heerlijke Duizendjarig Rijk. Dan heerst er geen macht der duisternis, want die is gebonden. God beloofde aan Israël al: "over u zal opgaan de zon der gerechtigheid", en dat is Jezus Christus, de Opgang van deze dag. En als Zacharia, de vader van Johannes de Doper, vol van de Heilige Geest gaat profeteren, dan haalt hij die belofte ook in Luc. 1 vers 77 - 79 aan: "om aan zijn volk (Israël) te geven kennis van heil in de vergeving hunner zonden. door de innerlijke barmhartigheid van onzen God, waarmede de Opgang uit de hoogte naar ons zal omzien, om hen te beschijnen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods." Dat krijgt een eindvervulling voor het Joodse volk, als de Gemeente weggenomen is, en het Joodse volk in diepe duisternis en in schaduw des doods zal

zijn, want de antichrist, is dan in opkomst. U moet zich dat eens indenken; de Gemeente is weg en Israël blijft achter in een God-vijandige wereld, die Israël haat om der wille van God. Wat een duisternis zal er dan komen, en daarom zullen zij zitten in een schaduw des doods. Maar dan breekt ook voor hen de Opgang aan. En dat begint als God die honderd vier en veertig duizend eerst gaat verzegelen, dit is het gloren van de nieuwe dag, die gaat komen. Dat is wonderbaar! Ik wil u op nog iets bijzonder wijzen. Want die honderd vier en veertig duizend zijn een heel bijzonder orgaan, zij vormen een afgesloten geheel van precies honderd vier en veertig Joden en er komt er niet één meer bij en niet één gaat er af. En zoals er ook maar twaalf apostelen des Lams waren, ofschoon er wel meer apostelen zijn geweest, maar geen apostelen des Lams. Zo heeft de Heilige Geest ons willen openbaren op een heel bijzondere wijze, wat het bijzondere orgaan is, dat in Openb, 7 vers 4 - 8 als een verborgenheid genoemd wordt in de twaalf namen van deze twaalf stammen uit de Israëlieten. Want met deze naamopsomming is iets bijzonders aan de hand; er ontbreken immers de namen van Dan en Efraïm, en ook de volgorde der opsomming is heel bijzonder, want het is immers de Here Jezus Zelf, die dit aan Johannes dicteerde. Het is geen volgorde naar hun geboorte, want dan zou eerst Ruben vooraan moeten staan; het is ook geen volgorde naar hun zegeningen. Maar wij hebben hier met een heel eigenaardige, en men zou menselijk zeggen, willekeurige volgorde te doen, waar helemaal geen lijn in zit. In de volgorde echter van deze namen wordt ons gegeven het bijzonder' karakter van deze 144 000:

De eerste stam, die genoemd wordt is Juda, de vierde zoon en die naam betekent: Godlover.

De tweede stam is Ruben, de eerste zoon, wat ziende de Zoon betekent.

De derde stam is Gad, de achtste zoon betekent; die het geluk bestormd hebben.

De vierde stam is Aser, de negende zoon, betekent: Gelukzalige.

De vijfde stam is Naftali, de tiende zoon, wat betekent: worstelaar of worsteling.

De zesde stam is Manasse, de oudste zoon van Jozes, wat betekent:

Hij, die mijn verleden laat vergeten, Vertrouwing of ook terug verovering.

De zevende stam is Simeon, de tweede zoon, wat betekent: verhoring, gebedsverhoring naar God.

De achtste stam is Levi, de derde zoon, wat betekent: aanhang of aanhechting, verbinding tussen God en het volk, de priesterstam.

De negende stam is Issachar, de zesde zoon, wat betekend: beloning brengen.

De tiende stam is Zebulon, de vijfde zoon, wat betekent: woning of woonstede.

De elfde stam is Jozef, de elfde zoon, wat betekent: Hij vermeerdere, inzamelen.

De twaalfde stam is Benjamin, de twaalfde zoon, wat betekent: Zoon van de rechterhand.

Deze 144 000 zijn in die vreselijke nacht, als de Gemeente als heilsorgaan weggenomen is in Israël, in de eerste plaats echte God lovers. Hoe zou dát kunnen? Het antwoord ligt in hun tweede naam Ruben: ziende de Zoon. Daarom zullen zij God kunnen loven. En verder: Gad betekent: indringend geluk, wat verband houdt er mee, dat Gad de tweede zoon was van Bilha, de slavin van Rachel, die eerst onvruchtbaar was, terwijl Lea, de zuster van Rachel en de eerste vrouw van Jacob, al vier zonen had. Daarom was Rachel bang de liefde van haar man te verliezen en gaf daarom haar slavin Bilha aan Jacob om met die zoon zich in te dringen en zodoende haar geluk te bestormen, waarom zij hem de naam Gad gaf. En zo zien

wij, dat die 144 000 God lovers zijn, omdat zij de Zoon zien, het geluk bestormd en zich ingedrongen hebben, zodat zij dus ook in de Zoon zijn. Zij zien Hem dus niet alleen, maar hebben dat geluk ook zich genomen. En daarom komt ook de vierde naam: Aser, de Gelukzalige.

Nu komt de vijfde naam: Naftali, die de tweede zoon van Bilha is. Het ging toen om de strijd van die twee vrouwen, want Rachel zei: ik heb geworsteld met mijn zuster." Het was dus een strijd tussen die twee. En daarom zijn die 144 000 ook worstelaars. Waarvoor? Dan komt de merkwaardige naam met een dubbele betekenis: Manasse. En hier zien wij de typische leiding van de Heilige Geest. want Manasse was helemaal geen zoon van Jacob, maar van zijn zoon Jozef. En Jacob heeft gezegd: die twee zonen worden gerekend als van mij. U weet, hoe Jozef door zijn broeders uitgeworpen werd, en in de handen kwam van de heidenen, die hem als slaaf in Egypte verkochten, waar hij een diepe weg moest gaan. Toen hij tenslotte tot onderkoning van Egypte was verhoogd. kreeg hij de dochter van Farao, Asnath, tot vrouw, en kreeg hij bij haar zijn eerste zoon, die hij Manasse noemde, wat letterlijk betekent: hij, die mijn verleden laat vergeten. Zo was Manasse in de eerste plaats een vertroosting voor hem, een terug verovering van zijn positie tegenover zijn familie. Hoe sprekend is deze naam voor die 144 000! Welnu, die 144000 God lovers, die de Zoon zien, die zich ingedrongen hebben in het geluk en daarom gelukzaligen zijn, zij zijn ook de worstelaars om het verleden van Israël te vergeten en om het opnieuw terug te veroveren, en daar zijn zij ook voor. Een wonderlijk orgaan! En nu komt de volgende naam: Simeon, wat immers betekent zowel verhoring als horend. Deze 144 000 zijn dus een gebedsverhoring en dat moet ons des te meer aansporen om meer voor Israël te gaan bidden. Zij zijn niet alleen een verhoring, maar ook horend en nú horend naar God.

Levi is de achtste naam, en dat betekent: aanhangen of aanhechten. Levi was de derde zoon van Lea, want zij dacht: "nu zal mijn man zich weer aan mij hechten, mij aanhangen." Wat een heerlijke groep Joden, die 144 000, want ook hechten zij zich aan God en hangen het Lam aan en ook hun volk. Want Levi is immers de priesterstam, die de verbinding moet vormen tussen God en de andere elf stammen. Een priester is immers een middelaar, die allereerst God moet aanhangen, en zich hechten aan het volk, d.w.z. hij moet God en het volk lief hebben, opdat het volk weer tot God komt. Want niet wij brengen Israël tot God terug, wat vandaag wel beweerd wordt. Wij mogen wel voor Israël bidden, opdat wij gezegend worden, en als wij dat niet doen, dan kan God wel straatstenen opwekken, om dat te doen. Maar er komen, zullen zij! Nu komt de negende stam: Issaschar, wat betekent: loonbrengend. Hun werk is dus niet voor niets, want God belooft hun de beloning. En die krijgen zij, want die beloning vindt men in de betekenis van de volgende naam, de tiende stam: Zebulon: woning of woonstede. Want de eerste beloning, die God hun geeft op hun worsteling, om Zijn volk weer terug te brengen en aan Hem te hechten, is, dat zij een woonstad krijgen. En wij zien hen ook straks op de berg Sion met het Lam, in Openbaring 14. Zij zullen in Jeruzalem wonen met het Lam als bijzondere kroondragers over Israël. Ik geloof, dat zij ook een bijzondere taak zullen hebben in Jeruzalem, maar vooral in de tempel. Er wordt in Openb. 11 vers 1 gezegd, dat de tempel gemeten moet worden en dat daarin aanbidders zijn, en dat zijn waarschijnlijk deze 144 000, de nieuwe Levi's. En nu de naam Jozef, wat betekent: inzamelen, vermeerderen of bijvoegen. Door die 144 000 wordt Israël geestelijk bij hun gevoegd, want zij staan als de nieuwe apostelen, toegerust voor Israël. God doet geen half werk! Dan komt het laatste de naam Benjamin, wat betekent: zonen van de rechterhand. Zij zullen dus zonen zijn uit Israël van de rechterhand van de Heer en

daarom staan zij ook naast Hem op de berg Sion. Wij zullen zien, dat deze 144000 een heel bijzondere schare is, die werkelijk voor 100% aan God gewijd is; zij hinken niet op twee gedachten. Waar zijn zulke worstelaars vandaag om terug te veroveren, wat verloren is gegaan? Die 144 000 krijgen gebedsverhoring, horende naar God, en zij hangen de Heer aan om de anderen aan Hem te hechten, en dat geeft loon in een heerlijke aardse stad, Jeruzalem, terwijl voor ons, de Gemeente, ook een stad bereid is, het hemelse Jeruzalem. Eigenlijk zijn deze 144 000 een grote beschaming voor het Christendom, in deze eindtijd, maar daarom is het ook weer een nieuw begin, want God gaat een nieuw begin maken, niet met de heidenen, maar met deze 144 000 Joden.

Nu lezen wij Openb. 11 vers 1 en 2: "En mij werd een riet gegeven, een staf gelijk, met de woorden: Sta op en meet den tempel Gods en het altaar en hen, die daarin aanbidden. Maar laat den voorhof, die buiten den tempel is, er buiten, en meet dien niet; want hij is aan de heidenen gegeven: en zij zullen de heilige stad vertreden, twee en veertig maanden lang." Wij leven nu nog altijd in de dagen der mensen, want God heeft vanaf Adam zes duizend jaar wereldgeschiedenis in de handen van de mensen gelegd. Maar dan breekt het zevende duizend jaar aan, en dat is de Grote Doorluchtige Dag des Heren. Dan zal Jezus Christus regeren met Zijn geroepen Heiligen. Daarom zien wij dus die engel opkomen vanaf de Opgang der zon, zoals Jezus Christus straks op zal komen als de Zonne der gerechtigheid. En wij, als Gemeente, hebben het eerste morgen gloren al gezien in de Morgenster, die opging in onze harten, en die ons bij de Here Jezus voerde. Maar terwijl de gerichten over de aarde komen, zien wij, hoe door die gerichten heen, de Nieuwe Dag gaat aanbreken, de glorierijke dag van Jezus Christus met de zijnen. Daarom zagen, wij ook, hoe na het zesde zegel, openbaar komen die 144 000 verzegelden Israëlieten. Want steeds, als er een nieuwe orde van zaken gaat komen, dan gaat God een werk doen door een fundamentele groep van door Hem geroepen en gezalfde heiligen. Zoals God in het verleden, toen de wereld alleen maar heidense volkeren kende, een nieuwe orde van zaken ging instellen door het geven van het volk Israël met het Oude Verbond, En dat begon door de twaalf aartsvaderen daarvoor te roepen. Twaalf is immers het getal van het fundament, opdat op die twaalf aartsvaderen, de twaalf stammen, en zo het volk Israël zou komen. Dat was is voor die tijd een volkomen nieuwe orde van zaken, dat God een apart volk Zich verkoos. En zo is het ook gebeurd, toen de Here Jezus voor de eerste maal naar de aarde kwam, dat er ook een volkomen nieuwe orde van zaken aanbrak. En voordat het oude definitief afgesloten was op het kruis van Golgotha, leidde de Here Jezus die twaalf apostelen op en met die twaalf de honderd twintigen. wij zien dus weer dat fundamentele getal twaalf in die opperkamer, die, gedoopt en vervuld met de Heilige Geest, het fundament zouden worden van de nieuwtestamentische Gemeente. En in deze tijd zien wij, dat er weer een volledige nieuwe orde van zaken gaat aanbreken. Maar steeds, als er een volledige nieuwe orde van zaken van God aanbreekt, dan is die altijd veel heerlijker, veel groter, rijker en dieper. Want hoeveel heerlijker is het Nieuwe Verbond geworden ten opzichte van het Oude Verbond. En daarom kunnen wij er van verzekerd zijn, dat, wat nú gaat gebeuren, nog veel grootser en heerlijker gaat worden, maar ook ingrijpender.

Maar nu is het met grote schroom, dat ik verder ga om u dingen te laten zien en te openbaren, wat er dan gaat gebeuren. Want helaas, de meesten zijn traag geworden om te horen! Als men in de dagen, toen Jezus voor de eerste maal hier op aarde was, tot het Joodse volk gezegd had: "er komen nieuwe dingen", dan zouden er zeker vele Joden geweest zijn, die naar hun eigen natuurlijke gedachteleven dit

zouden beamen: Maar zij zouden denken: ja, er komen nieuwe dingen, want de Messias komt en dan worden wij het verheerlijkte volk, en dan krijgen wij, Israël, de macht, want wij hebben Jeruzalem en de tempel! Er zou niemand van hen gedacht hebben, dat die nieuwe orde van zaken, de oude volkomen ondersteboven zou keren. Maar toen de Here Jezus ging openbaren, wat er werkelijk zou gebeuren, toen was het: "Weg met Hem!" Want de Joden waren vasthoudend.

En als ik nu hier ga vertellen over de toekomstige, grote nieuwe orde van zaken, dan kan ik u verzekeren, dat dit zeer ingrijpend is. Want er blijft van deze orde, die wij thans kennen, niets over! Zoals toentertijd God Israël opzij heeft gezet zal Hij nú de hele christelijke gemeente wegdoen. Alleen de heiligen, die eruit gekomen zijn, die zullen met Hem de heerlijkheid ingaan. Wij vinden hier in Openb. 11 vers 1 en 2, dat aan Johannes de opdracht wordt gegeven: "Sta op en meet de tempel Gods en het altaar en hen, die daarin aanbidden." Die tempel en het altaar, waarvan hier sprake is, is de aardse tempel, want God kent maar één tempel, en dat is niet de één of andere christelijke kerk, maar dat is de Joodse tempel in Jeruzalem. Er wordt hier over vier dingen gesproken: meet de tempel Gods (dat is één), en het altaar (dat is twee), maar laat de voorhof (dat is drie), die buiten de tempel is, er buiten, en meet die niet, want die is aan de heidenen gegeven, en zij zullen de heilige stad (dat is vier), vertreden." Het gaat hier dus over de tempel, het altaar, de voorhof aan de heidenen, en een heilige stad.

Die heilige stad is het aardse Jeruzalem, want het hemelse Jeruzalem wordt nooit door de heidenen vertreden. Daarom hebben wij hier te doen met het aardse Jeruzalem, want in het hemelse Jeruzalem kan geen zonde binnenkomen. De heilige stad, het aardse Jeruzalem zal nog vertreden worden in de dagen van de antichrist, dat zijn deze twee en veertig maanden. En in die stad is ook die aardse tempel; dat is duidelijk. Er wordt in dit woord er niet van gesproken, dat die tempel op dat moment gebouwd wordt, maar die is er al; alleen, die is door God tot dan toe nog niet erkend als Zijn tempel. Straks zullen inderdaad de Joden een tempel bouwen, maar die door God en Christus niet erkend wordt. Maar in Openb. 11 is de tijd aangebroken, dat God die tempel in bezit gaat nemen. Daarom zien wij hier een geweldige omkeer van zaken, wat een heel belangrijk feit is. Wat leren wij hieruit?

Openb. 11 vindt plaats onder de zesde bazuin. U hebt gezien, dat er eerst de zeven zegels geopend worden; en het zevende zegel houdt de zeven bazuinen in. Welnu, onder die zesde bazuin is de tijd gekomen, dat God de tempel te Jeruzalem gaat meten, d.w.z., dat Hij die Zich gaat toe eigenen. Die tempel moet dus vóór die tijd gebouwd zijn, maar de Schrift spreekt nergens van een heen wijzing, wanneer de Joden weer hun tempel in Jeruzalem zullen gaan herbouwen. Maar wij weten wel, dat zij daar nu mee doende zijn, en dat zij daar zelfs een bouwfonds voor hebben en ook al de materialen er voor. Maar op die plaats staat nog een moskee. Welnu, misschien dat, als onder het rode paard een verschrikkelijke oorlog losbreekt, die moskee daar vernietigd zal worden. In ieder geval weten wij, dat de Joden daar hun tempel zullen bouwen en dat die er zijn zal onder de zesde bazuin met zijn voorhof en zijn brandofferaltaar daar in Jeruzalem. Ook is er sprake van: "hen, die daarin aanbidden." Misschien zijn deze wel de 144 000 ware Godsaanbidders in die tempel bij dat altaar, want Hij heeft interesse in levende personen, die daaraan verbonden zijn, maar niet aan een stenen gebouw en ook niet aan een brandofferaltaar alleen. Dus in die tempel zijn op dat moment werkelijk vrome Joden, die God in waarheid en geest aanbidden.

Want wij moeten begrijpen, dat de Gemeente, bestaande uit ware gelovigen van alle kerken, kringen en gemeenschappen over de hele wereld, niet meer op deze aarde

is. En van wat er overblijft is alleen maar een hoer. Want het is juist het teken van deze honderd vier en veertig duizend verzegelden, dat "zij zich niet met vrouwen bevlekt hebben". (Openb. 14 vers 4). Daarom staat er ook, dat zij maagdelijk zijn, omdat het niet op het huwelijksleven slaat, want dan zou het huwelijksleven onrein zijn; en dat is immers door God Zelf ingesteld. Dat zou dus een dwaze veronderstelling zijn, want dan had er niet moeten staan, dat deze 144 000 maagden zijn, maar jongelingen. Want zij hebben zich niet bevlekt met vrouwen. En vrouwen is het beeld van valse godsdiensten en leringen. En daarom zal er voor hen nog maar één heiligdom zijn: het ware heiligdom van de tempel in Jeruzalem.

Wij lezen dus in Openb. 11 vers 2: "Maar laat den voorhof, die buiten den tempel is, er buiten, en meet dien niet; want hij is aan de heidenen gegeven." Hier zien wij dus een scherpe scheiding. Meten wil zeggen: nieuwe grenzen trekken en oude grenzen uitwissen. God laat hier meten en alles krijgt dus een nieuwe gedaante. In deze tijd der genade zijn de grenzen nog: de heidenen, en kan Israël door middel van en met de heidenen nog tot behoudenis komen, maar de heidenen op de voorgrond. Maar dan worden de rollen omgedraaid, want God zegt: "meet de voorhof niet, want die is de heidenen gegeven." God rekent dán niet meer met de heidenen, want dat is afgelopen; die kunnen dán alleen tot zaligheid komen door middel van Israël. Ziet u, hoe de zaken omgekeerd zijn?

Dat heeft Paulus moeten profeteren in Rom. 11 vers 17 - 23: "Indien nu enkele van de takken (Israël) weggebroken zijn en gij als wilde loot (de heidenen) daartussen geënt zijt en aan den saprijken wortel van den olijf deel hebt gekregen, beroem u dan niet tegen de takken (Israël)! Indien gij u er tegen beroemt; niet gij draagt de wortel, maar de wortel u. Gij zult dan zeggen: er zijn takken weggebroken (Israël), opdat ik als loot geënt zou worden (de heidenen). Goed! Zij zijn om hun ongeloof weggebroken en gij staat door het geloof. Wees niet hoogmoedig, maar vrees! Want indien God, de natuurlijke takken (Israël) niet gespaard heeft, Hij zal ook u niet sparen. Let dan op de goedertierenheid Gods (in deze tijd) en zijn gestrengheid: over de gevallen (Israël) gestrengheid, maar over u (heidenen) goedertierenheid God, indien gij bij de goedertierenheid blijft; anders zult ook gij weggekapt worden. Maar ook zij (Israël) zullen, wanneer zij niet bij hun ongeloof blijven, weder geënt worden." En wat is er een gestrengheid Gods door deze eeuwen over Israël gekomen. Maar die zal ook komen over de goddeloze heidenen!

Paulus gaat verder in vers 23 en 24: "God is immers "bij machte om hen opnieuw te enten. Want indien gij uit den wilden olijf, waartoe gij naar uw natuur behoort, weggekapt en tegen uw natuur op den edelen olijf geënt zijt, hoeveel te meer zullen dezen, naar hun natuur, op hun eigen olijf geënt worden. Want broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis: een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen (zij blijven dus weggekapt), totdat de volheid der heidenen binnengaat (dat is dan al gebeurd met de Gemeente), en aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat: "De Verlosser zal uit Sion komen." Zo zien wij dus, dat wij op een bijzonder ingrijpend punt zijn gekomen na de zesde bazuin. Dan wordt er weer een tempeldienst met zijn offers erkend in Jeruzalem. En dan zijn de ware aanbidders (die 144000) voor God het heilsorgaan in Israël. Dat gebeurt dus al in de tijd, vóór dat heel Israël tot bekering komt in de grote verdrukking. Zoals ook die honderd twintigen in de opperkamer al het heilsorgaan Gods in Israël waren, moesten er nog velen daarna tot bekering komen o.a. op de Pinksterdag en ook daarna om de hele Gemeente te vormen. Zo werd op de Pinksterdag, het nieuwe Heils orgaan geboren, nadat het voorhangsel gescheurd

was en de tempeldienst op zij gezet werd. En dit nieuwe heilsorgaan werd de tempel van de Heilige Geest.

Terugkomende op Openb. 11 vers 1 zegt Johannes: "En mij werd een riet gegeven, een staf gelijk, met de woorden: Sta op en meet den tempel Gods en het altaar en hen, die daarin aanbidden. Maar laat de voorhof, die buiten den tempel is, er buiten, en meet dien niet." Meten is een rechtshandeling. Als iemand grond in bezit gaat nemen, dan wordt er gemeten met een meetstok. Alles, wat binnen die lijnen valt, eigent de koper zich toe, maar alles, wat buiten die lijnen valt, eigent de koper zich niet toe.

Als de Heer dus een opdracht geeft om de tempel, het altaar en diegenen, die daar aanbidden, te meten, dan wil dat zeggen, dat het moment is gekomen, dat God dat Zich gaat toeëigenen; maar wat nog buiten die lijn is, laat God er buiten, want dat is voor de heidenen, daar de tijd der heidenen nog niet helemaal vervuld is, omdat de drie en een half jaar, de twee en veertig maanden, nog vervuld moeten worden. Want God is nauwkeurig, en alles moet zijn voile tijd krijgen, ook de tijden der heidenen. God neemt niet iets in bezit, wat Hij toegemeten heeft aan anderen. Pas als de toegemeten tijden der heidenen vol zijn, dan komt; de steen, dat is Christus met de Zijnen, die het hele beeld vermorzelt (Dan. 2 vers 34 en 35). En dan is de hun toegemeten tijd om, en komt Jezus Christus om de hele aarde in bezit te nemen. Maar in Openb. 11 vers 1 neemt Hij reeds de tempel en het altaar in bezit met de ware aanbidders, die daarin hun dienst verrichten. Wij zien hier dus reeds de aanvang van het komende Koninkrijk, d.w.z. de aanvang van het herstel van Israël. En als God nieuwe grenzen uitzet, en daarbij de oude uitwist, dan kunnen wij er zeker van zijn, dat alles nieuw wordt. Alles krijgt dan een nieuwe vorm, een nieuwe bestemming, een nieuw doel. Want Jezus, die op de troon zit, zegt: "Ik maak alle dingen nieuw." En daartoe die wonderbare meethandeling. Maar nu moeten wij opletten! Er staat: "En mij werd een riet gegeven, een staf gelijk," Maar dit instrument, dat door de Heer aan Johannes gegeven wordt, is niet alleen een meetlat, een meetroede, maar er staat duidelijk een riet. Maar in de oude Vertaling, staat het juiste woord: roede. Want dit meet-instrument is tevens een oordeelsroede, en daarom hebben wij hier te doen met een kastijdende meting. Want wij weten, het merendeel van het Israëlitische volk ligt nu nog altijd onder de toorn van God, maar ook dan nog. Want zij hebben zich nog niet gebogen onder hun schuld. Maar ook de hele heidenwereld is dan met de antichrist in opstand tegen God. Daarom gaat God een kastijdende meting verrichten. Daar kunt u van verzekerd zijn! Maar alle kastijding, die God geeft, is tot nut, en dat is heel belangrijk, dat wij dat goed gaan zien. Toen God de grote nieuwe orde van zaken ging geven van het Nieuwe Testament, was dat de bedeling der genade. Maar nú komt er een heel andere bedeling. Zij, die denken, dat de bedeling van genade de laatste is, kennen de Schrift niet. Vanaf Mozes is er de bedeling der wet geweest en dat was een bedeling van recht en van Gods gestrengheid naar de wet. Nu zitten wij in de bedeling der genade, want het is Gods enorme genade, dat Hij de mens, die in Christus Jezus gelooft, de zonde niet toerekent, maar in Hem genade aanbiedt. Maar na deze bedeling komt een volledige andere orde van zaken en daar zal God Zijn recht handhaven. Want dat is de bedeling van het Koninkrijk. In Ps. 2 vers 7 en 8 wordt reeds gesproken over deze komende bedeling: "Ik wil gewagen van het besluit des Heren: Hij sprak tot mij: Mijn Zoon zijt gij: Ik heb u heden verwekt. Vraag Mij en Ik zal de volken geven tot uw erfdeel, de einden der aarde tot uw bezit." Ook in andere Psalmen wordt al over deze komende bedeling gesproken. Net vóórdat Johannes de opdracht krijgt om de tempel en het altaar te meten, vinden wij in

Openb. 10 wat anders staan, wat daarmee in verband staat, want de indeling in hoofdstukken hebben de mensen gemaakt. In vers 3 lezen wij: "En ik zag een anderen sterken engel nederdalen uit den hemel, bekleed met een wolk, en de regenboog was op zijn hoofd en zijn gelaat was als de zon en zijn voeten waren als zuilen van vuur, en hij had in zijn hand een geopend boekje en hij zette zijn rechtervoet op de zee en den linker op de aarde, en hij riep met luider stem, zoals een leeuw brult, en toen hij riep, lieten de zeven donderslagen hun stemmen horen."

Wie is deze andere sterke engel? Jezus Christus, dat is de Grote Jahweh Engel, want geen engel is met een wolk bekleed. "zie Hij komt met de wolken" Een regenboog was op zijn hoofd, want Hij is immers de Verbondselgel. Wie sloot op de Sinaï het verbond met Israël? Niet God de Vader, want niemand kan Hem zien. Het is Jezus Christus in zijn oudtestamentische heerlijkheid, die als Gods Zoon daar neerdaalde. Ook het Nieuwe Verbond sloot Jezus Christus, en ook daarom was de regenboog op Zijn hoofd. Nu is Hij nog altijd de Hogepriester, maar op dat moment, als de zesde bazuin gaat blazen, of geblazen heeft, dan zet Hij Zijn rechtervoet op de zee en Zijn linkervoet op de aarde. Wat betekent dat? Dat betekent: in bezit nemen. En dan brult Hij gelijk een leeuw. Nu is Hij nog het Lam, maar dan is Hij de brullende Leeuw uit Juda's stam. Wanneer brult een leeuw? Zo gauw, als hij een prooi heeft, die hij in bezit gaat nemen. En hier is het moment aangebroken, waarvan Ps. 2 vers 8 spreekt: "Vraag Mij en Ik zal volken geven tot uw erfdeel, de einden der aarde tot uw bezit." En dan komt de nieuwe orde van zaken, als de meetroede, die tevens een kastijding is, wordt gebruikt in vers 9: "Gij zult hun verpletteren met een ijzeren knots, hen stukslaan als pottenbakkerswerk."

Hij zal dan recht en gerechtigheid aanbrengen en de zondaren zullen beven; en de Gemeente zal straks diezelfde roeping hebben om met Hem zo te heersen over de heidenen. En dat is de komende bedeling, dus een totale andere orde van zaken.

WORDT VERVOLGD.